

Denne Beretning om en nødlidende Familje gjorde et stærkt Indtryk paa Mads Vestrup og bragte hans Tanker i Drift. De var igen ved Hjemmet, hos Stine og Børnene og de 40 Kroner, han havde efterladt derovre. Hvorlænge vilde de kunne holde Sulten fra Døren? . . . Han havde om Formiddagen været Byen rundt for at finde et billigt Privatlogi, og nu havde han lejet sig ind hos en Skomager i Knabrostræde for 45 Kroner om Maaneden med Kosten. Alligevel vilde der jo i bedste Fald gaa et Par Uger, før han kunde sende Stine nogen Hjælp, og han vidste, at hun ikke selv med Døden for Øjnene vilde klage.

»Men saa vil jeg heller ikke selv være mistrøstig« — tænkte han og bortjog sine Bekymringer med et lille Trøstevers, som engang havde sunget sig frem hos ham i en tung Stund, og som han siden ofte havde tyet til paa sine ensomme Vandringer langt fra Hus og Hjem:

Lad komme Sult og Nød!
 Giv Taarer mig for Brød!
 Der er kun kort til Graven.
 Snart med et Fadervor
 jeg over Skyer gaar
 i Himmellyset hjem til Barndomshaven!

»Ta'er De saa med?« spurgte Carlsen, der havde rejst sig. »Det kan da — for Fanden! — ikke være